

Edward Bryant

TRABLE S BROUKY

(Buggage)

Později si vzpomínal, že někde na rozpáleném pásu cesty U.S. 380, která se vinula střední částí Nového Mexika, si přál, aby umřel. Radši to měl tehdy zaklepat na dřevo - být tam někde nějaké - nebo se pomodlit, zkřížit prsty, prostě něco. Bylo strašlivé vedro a nikdo ho nebral už od té doby, co farmář, který ho vzal v Socorro, odbočoval z asfaltky kamsi pryč a jeho s omluvou vysadil někde pokud ne úplně v poušti, tak rozhodně pěkně daleko od civilizace.

Davey Wendroff se ploužil do Binghamu. Šedesát mil? Osmdesát? Za Binghamem bylo Carrizozo, pár dalších měst, Roswell a ještě o pořádný kus dál texaská hranice. Davey minul nápis, na kterém stálo: "Navštivte státní park tisíce jezer." Paráda, řekl si v duchu. Tisíce. Všechna voda na světě a k pití ani kapka. Znovu se otočil, aby se podíval na azurové jezero na plakátě, ale kvůli tetelícimu se vzduchu už nebylo poznat nic.

Pohodil rameny, aby si na zádech usadil batoh. Do levého oka mu stekl pot a začala ho v něm štípat sůl. Davey si oko protřel rukávem a v duchu přemítal, kolik tekutin ještě může ztratit, než se zhroutí na rozpálený asfalt.

Měl žízeň, hlad, byl unavený a celé tělo ho bolelo. A nejhorší na tom všem bylo, že vlastně neměl ani kam jít. Neměl žádný cíl. Jen ho cosi táhlo na východ. Za týden nebo za dva? Možná za měsíc? Bude zpátky v New Jersey. Bayonne. Doma, řekl si v duchu. K popukání. Když o tom tak přemýšlel, možná by bylo lepší to rovnou otočit a vyrazit zpátky k Phoenix a k Vegas. Možná na sever do Albuquerque. Nebo na jih do Starého Mexika.

Nebo by možná měl rovnou umřít tady. Ta myšlenka ho lákala. Bylo by mnohem jednodušší lehnout si vedle silnice a nechat se upéct. Pěkně dozlatova, ať si supi pošmáknou. Nech toho, okřikl se. Koukej šlapat dál. Někdo tě vezme.

Jenže ho nikdo nevzal. Těch pár aut, co jelo na západ, trochu zpomalilo, aby si ho mohli ti uvnitř prohlédnout. Pak auto pokaždé prosvištělo kolem a zase začalo nabírat rychlost ke Kalifornii. Ti, co jeli na východ, ani nezpomalili. Jediná reakce, které se Davey dočkal, byly posměšné posunky od dětí, které se vezly na korbě jakési dodávky a smály se. Davey hleděl za tečkou, do které se dodávka na východě zmenšovala, a potichu zaklel. Pak si z opasku sundal plastovou láhev a napil se zteplalé vody. Už jí moc nezbyvalo. Na celý den už mu rozhodně vystačit nemohla.

Prohnal se kolem něj černý Datsun Z. Davey zavrtěl hlavou a díval se za ním. To si jako myslí co? Že tady šlapu maratón? Ještě chvíli šel, pak se zastavil a odpočinul si ve stínu mostu, kde dálnice vedla přes vyschlé koryto řeky. A pak, protože neměl na výběr a protože věděl, že se mu ještě umřít nechce, Davey vyrazil dál.

* * *

Hleděl do slunce. Podíval se na hodinky. Jak dlouho už tady byl? Bylo něco po šesté. Za chvíli slunce zajde a teplota klesne. Napadlo ho, jestli se dá v poušti zmrznout. Davey se rozhlédl kolem sebe, aby zjistil, kde je dálnice, a nespatriil po ní ani stopy. Nikde žádný billboard, žádná auta.

Po zádech mu přeběhl mráz a Davey rázem vystřízlivěl. V té žhavé sluneční výhni sešel z cesty. Nevěděl, kde je. Viděl jen vršek jakéhosi kopce a kolem něj jen křoví a řídkou, tenkou travu. Podařilo se! Konečně se dokázal zabít. Davey zkusil láhev s vodou. Těch pár kapek, které tam ještě zbyly, nechal

skanout na jazyk. Vypařily se ještě dřív, než je stačil polknout.

Kristepane! pomyslel si. To vedro snad nikdy nepoleví. Ale on věděl, že jednou polevit musí. A až se to stane, tak nejspíš umře. Začínal mít pocit, že už se nechová tak úplně racionálně.

Když došel na vrcholek kopce, zdálo se mu, že dřevěné stavení, které se objevilo pod ním, je jen fata morgána. To ho však neodradilo od toho, aby k němu sešel dolů. Až když Davey vkročil do stínu dvoupatrové budovy, byl si konečně jistý. Ten dům musel být skutečný. Zkusmo přejel prsty po jedné vnější stěně a ucítil, jak z hrubých prken trčí třísky. Udeřil do dřeva dlaní a usmál se, když ho zabolela. Bylo to doopravdy.

Zkoumavým pohledem si dům, který čněl nad ním, prohlédl. Stál trochu nakřivo - Davey viděl, že střecha mírně ujiždí. Celá stěna domu se nakláněla o pár stupňů na západ, jako by se dům pomalu hroutil slunci vstříc.

Davey zabušil do stěny, třísky netřísky. "Jste doma? Je doma někdo? Nemáte vodu? Prosím!" Nikdo neodpovídal, takže Davey stáhl ruku z dřevěné stěny a vydal se k nejbližšímu rohu, aby našel vchod.

Jediné dveře byly z opačné strany domu. Davey se opřel ramenem do pootevřených dveří a zrezivělé panty se podvolily. "Je tu někdo?" zeptal se poněkud roztřeseným hlasem, když uslyšel hrobové ticho, které vládlo uvnitř. Na chvíli zaváhal, protože najednou věděl, že v domě někdo je. Vzápětí si však uvědomil, že kromě něj v tak opuštěných končinách být nikdo nemůže, a vešel dovnitř.

Z toho, jak vypadal nábytek, bylo jasné, že zde už notnou chvíli nikdo nebyl. I když možná ne. Davey se předklonil a prohlédl si desku stolu. Prach, který byl na ní usazený, nebyl úplně rovný. Byla v něm spousta droboulinkých jamek, jako by do něj někdo tisíckrát, miliónkrát bodal špendlíkem. Davey pokrčil rameny a narovnal se.

V tomhle domě někde musí být voda - pumpa, nádrž, cokoliv. O jídlo se začne starat až potom. Prošel kolem trosek židlí, ale to, z jakého důvodu je někdo rozbil, by stejně nepoznal.

V kuchyni vedle dřezu skutečně našel pumpu. Byla stará a ze železa, které už svou původní barvu dávno ztratilo. Když Davey opatrně zabral za rukojeť, musel prolomit nános rzi, který se v místě kovového kloubu vytvořil. Kov zaskřípal, ale rukojeť pumpy se pohnula. Když Davey zapumpoval asi desetkrát, vyhrnula se z trubky voda. Byla sice rezavá a odpudivě páchla, ale on ji zachytil do dlaní a začal pít.

Voda sice byla odporná, ale přežil to. Davey si dával pozor, aby jí nevypil moc najednou. Nejasně tušil, co by se asi stalo. Proto pokaždé zapumpoval a napil se, zapumpoval a napil se, ale nutkání nachlemtat se naráz do sytosti odolal.

Ve spíži našel nějaké konzervy, ale ty byly zrezivělé a nafouklé, tak je tam nechal. Když znovu prohrabal batoh, našel v celofánu zabalené slané crackery, které předtím přehlédl a které si koupil na odpočívadle v Globe. Byla to pro něj hostina, o které by si předtím nechal jen zdát. Pomalu z nich ukusoval a každé sousto splachoval tmavou vodou ze studny.

Žaludek tím sice příliš neuspokojil, ale alespoň zahnal žízeň. Pak si Davey všiml, že už je venku tma. Věděl, že byl teprve nedávno úplněk. Na to, že by si četl *Zátiší s datlem*, mohl rovnou zapomenout. Svíčka. Někde v batohu měl ještě zbytek svíčky. Našel ho, a i když věděl, že mu moc dlouho svítit nebude, škrtl sirkou a zapálil knot.

Rozhodl se, že ještě než půjde spát, prozkoumá zbytek domu. V kuchyni byly v dřevěné podlaze padací dveře. Nebylo na nich žádné držadlo, a když se je Davey snažil nadzvednout konečky prstů, ani se nepohnuly.

Do patra vedlo úzké schodiště. Tam Davey našel dvě prázdné ložnice, mezi nimiž byla chodba a místnost, která buď kdysi sloužila jako toaleta nebo to byla mimořádně velká skříň. V

mihotavém světle svíčky byl vidět žebřík vedoucí nahoru k něčemu, co byly zřejmě dveře na půdu.

Davey se otočil, že sestoupí po schodech zpátky do přízemí, kde si chtěl někde ustlat, když vtom se na prvním schodě zarazil. Zdálo se mu, že ve tmě zahlédl jakýsi pohyb. "Do hajzlu," zamumlal si pro sebe. "Do hajzlu." A nahlas řekl: "Je tam někdo?" Znovu se něco pohnulo. Neviděl nic konkrétního. Byl to jen jakýsi náznak pohybu, pouhý dojem.

"Tak pojďte sem," řekl Davey.

A ono ho to poslechlo. Sám tou poznámkou nic nemyslel. Řekl to spíš jen proto, aby zaplašil vlastní obavy. Jenže ono něco skutečně přišlo. To, co se předtím pohybovalo ve tmě, se přesunulo ke schodům. Davey pořád neviděl nic konkrétního. Domníval se, že něco slyší, ale pořád to nemohl nikam zařadit. Byl to jakýsi šramot, který jako by připomínal tisíce hlasů.

Davey se naklonil ze schodů a ruku se svíčkou natáhl před sebe, ale neviděl nic. Nejvzdálenější schod sice byl o něco tmavší, než si ho pamatoval, ale to bylo všechno. Pak však potemněl i další schod. A hned nato další. Davey zamrkal a snažil se ve tmě něco rozeznat. Zdálo se mu, jako by k němu po schodech cosi stoupalo.

Až někde v polovině chodby v prvním patře si uvědomil, že svíčku někde upustil. Narazil do stěny, až ho to zabolelo, odrazil se od ní a cosi nahmatal. Byl to žebřík. Instinktivně po něm začal šplhat nahoru.

Když se udeřil hlavou o dveře na půdu, na chvíli zpanikařil, protože se dveře nechtěly otevřít. Když však zabral, povolily. Davey se vytáhl na půdu.

A to, co ho se šramotem pronásledovalo, šlo hned za ním.

Až když Davey doběhl k zatlučenému oknu ve tmě na druhé straně místnosti, pochopil, že z půdy žádný další východ nevede. Před tím, co ho teď v noci v tomto domě pronásledovalo, neměl jen tak snadno uniknout.

"Kdo to je?" zeptal se a snažil se nezaječet, protože cítil, že by se měl spíš zeptat: "Co to je?" Nic mu neodpovídalo. Neozvalo se ani slovo. Bylo však slyšet něco jiného. Po překližce mezi trámy se k němu cosi blížilo. Davey slyšel tichý šramot. Tvrdé, chitinné škrábání.

Davey se rozkřičel až ve chvíli, když ucítil, jak mu cosi leze po botách a po kotnících, až když ucítil šimrání drobných tvrdých nožiček, které si razily cestu chlupy na lýtkách.

Přestože nikdy nebyl věřící, začal opakovat: "Bože můj, bože můj," zoufalým hlasem pořád dokola. Tloukl po sobě rukama a snažil se setřást cosi, co snad byli mravenci nebo švábi nebo něco jiného. Něco malého, tvrdého a rychlého, co po něm lezlo vzhůru.

Opravdová panika ho zachvátila, když ucítil pohyb pod šaty, mezi nohama, dokonce mezi hýžděmi. Když však otevřel ústa, aby se rozkřičel, jak nekřičel snad ještě nikdy v životě, natlačili se mu neznámí vetřelci mezi rty a začali se drát dovnitř a Davey si zatím drásal kůži, škrábal se a plácal po něčem, co ani neviděl. Uši, nos, ústa, všude se dostali, pevně se tam zachytili a tlačili se pořád dál a dál dovnitř. Muka neustávala. Nemohl dělat vůbec nic. Ucítil, jak mu do krku stoupá jakási hořká tekutina, ale ani ta příval tělíček, která se jí hrnula vstříc, nezastavila.

Určitá část jeho vědomí byla nakonec i ráda, když uprostřed všeho toho šílenství a řevu konečně ztratil vědomí.

Probudil se, zrovna když se mu zdálo, že křičí.

Davey převrátil hlavu ze strany na stranu, zaostřil zrak a uvědomil si, že zvuk, který mu vychází z hrdla, bylo přidušené, suché sípání. Opíralo se do něj ranní slunce. Už zase začínalo být horko. Nadzvedl se na loktech. Seděl na vyschlé trávě, která

rostla před domem.

Předtím byl na půdě. Na to si vzpomněl. Vzpomněl si -

Vzpomněl si.

Daveymu mimoděk vyletěly ruce, že po sobě začne tlouct, ale postupně zpomaloval a nakonec přestal. Než se dostal ke krku, otočil se a začal ze sebe strhávat všechno, co měl na sobě. Nikde se nic nehýbalo. Žádní brouci. Zastavil se, až když pod slipy našel dvě skvrnky zaschlé krve.

Nepřítomně přes ně přešel nehtem. Napadlo ho, že si zřejmě nepamatuje úplně všechno, co se předchozí noci stalo. Ale to, co si pamatoval... Davey se chytil pažemi kolem těla a rozklepal se.

Vzápětí jím otřásl silný záchvat kašle. Něco ho škrábalo v krku a dráždilo mu sliznici. Dávil se tak dlouho, až se mu nakonec podařilo něco přeci jen vykašlat. Ucítil v ústech cosi tvrdého. Strčil dovnitř dva prsty a vytáhl jakýsi malý, lesklý a černý předmět. Pozorně si ho prohlédl, ale chvíli v něm nic nepoznával. Byl to kus jakési krovky. Davey ho odmrštil daleko od sebe. "Ježíšikriste!" Rozlil se kolem něj stín a on se vyhrabal na nohy.

Pražilo na něj jasné slunce. Davey se pokusil uklidnit tím, že došel k domu a chytil se oběma rukama za dveře. Dveře zaskřípaly, ale vydržely. Hladké dřevo, ošlehané větrem, ho uklidnilo. Soustředil se na své pocity. Z hladu už ho bolelo břicho. Žízeň ho trápila zhruba stejně. Davey si najednou uvědomil, že už má močový měchýř jako meloun. Vzpomněl si na slušné vychování a poodešel od vchodových dveří stranou do křoví. Opatrnými krůčky si mezi ním razil cestu tak dlouho, až našel místo, kde si mohl v klidu ulevit.

Nic se však nedělo.

Ten tlak už se téměř nedal vydržet. Davey zatlačil ještě víc. Podbřiškem mu projela bolest a on zasténal. Vzápětí však ucítil, jako by se protrhla hráz malé přehrady a vyřinula se říčka. Stejně ale nebylo všechno v pořádku. Ucítil ještě větší bolest - přímo strašlivou. Tentokrát v penisu. Davey si najednou vzpomněl na to, jak jeho strýc z Yonkers vždycky vyprávěl o močových kamenech. Napadlo ho, že to muselo nejspíš vypadat nějak podobně. Cítil, jak se mu penisem po celé jeho délce pomalu sune ke špičce cosi tvrdého a nepravidelného.

Když se to konečně objevilo, Davey na to zděšeně vytřeštil oči. Rozdrcené černé krovky byly mokré a lesklý se. Poslední zbylá nožička se ještě slabě cukala.

Na chvíli se přestal ovládat a z hrdla se mu vydral zděšený jekot.

Promiň, ozval se jakýsi hlas.

Davey se neohlížel na kaktusy a rozběhl se pryč. Všechno, čeho se cestou dotkl, se z něj snažilo stáhnout kůži a on byl jen rád.

Promiň, řekl hlas znovu. Promiň. Moc nás to mrzí.

Slyšel, ale neposlouchal. Dokázal jen utíkat pořád dál a dál a doufat, že ho výheň rozpáleného slunce Nového Mexika očistí svým žářem. Utíkal tak dlouho, dokud se nezhroutil na zem jako rozvázaná otýpka chrastí.

Promiň. Hlas byl pořád s ním. Davey se otřásl a chabě si zaryl nehty do kůže. Ten hlas byl v něm. Chtěl doufat, že se o něj pokouší šílenství.

Jenže to pořád ne a ne přijít.

Mě to mrzí - nás to mrzí, řekl hlas kdesi hluboko v jeho nitru, tak hluboko, že Davey vůbec nedokázal poznat, odkud hlas vychází. Poškrábal se na druhé ruce, na bocích, na břiše, na stehnech. Pomalu se začínal škrábat silněji, až ho to bolelo.

Prosím tě, neubližuj si, řekl hlas. Nechceme, aby sis ubližoval, protože ti nechceme ublížit ani my. Davey ve svém niterném hlase vycítil uklidňující tón. Ten ho však příliš

neuklidnil.

"Ale kdo jsi?" Zaslechl, jak se o něj pokouší hysterie. Odpověděl mu sice stejný hlas, ale tentokrát zněl přeci jen jinak. Davey uslyšel, jak se ozvaly stovky, tisíce hlasů, jeden přes druhý. *Nás je spousta,* řekl(y) hlas(y).

Mně říkej Řehoř, ozval se pak jediný, osamocený hlásek. Davey si vzpomněl na tmu a na zvuky a na to, jak viděl lesknoucí se krovky. Všechno se mu spojilo dohromady. "Já blouzním," řekl. "Určitě blouzním."

Ne, neblouzníš. To, jak vypadáme, sis vytvořil podvědomě ty sám, podle povídky Franze Kafky. Četl jsi ji minulý rok. Bylo to v kurzu literatury. Kód toho kursu byl 101. A -

"To je pravda," řekl Davey. "Bože můj, to je pravda." Snažil se soustředit a sevřel ruce v pěst, aby si už nehty dál nedrásal kůži. "Vy - vy všichni, co děláte ve mně?" Hlas se mu roztrásl. "Vždyť vy jste ve mně."

Myslím, že se ti budeme moc líbit, řekl hlas, který si říkal Řehoř. Daveymu jeho představy najednou předložily jakýsi obraz a on se na něj zahleděl. Díval se na něco, co vypadalo jako nějaká gotická katedrála. Viděl jakousi mohutnou klenbu, která se pnula do výšky a mokře se leskla. Cítil kolem sebe prostor a krásu, ze které se mu zatočila hlava.

"Co to je?" zeptal se nedůvěřivě, protože to raději ani nechtěl vědět.

To jsme my, řekl hlas. *To jsi ty. Ty jsi my. My jsme ty.* Davey se podíval na své vlastní prostorné nitro a na bílé pásy, které v dálce celý prostor ohraničovaly. S děsivou jistotou si uvědomil, že to jsou kosti.

"Co jste to se mnou udělali?" Byl tak zděšený, že se zmohl jen na nařikání. "Co jste mi to udělali?"

Pořád to ještě děláme, řekl Řehoř. *A nikdy nepřestaneme. Stavíme si domov.*

"Proboha," zasténal Davey.

Stalo se toho ještě víc. Mnohem víc. Z dalšího roku Davey nic nezapomněl.

Jsme tady, abychom ti pomáhali. To byla Řehořova oblíbená věta. *Jsme tady, abychom pomáhali.* Bylo to jako nějaká pitomá vláda. Kolikrát něco takového Davey slyšel od pečovatelských služeb, ve škole, na finančním úřadě nebo od šéfů, pro které kdysi pracoval? Stačilo, aby se párkrát spálil a už pochopil, v čem je problém. Ostatní si totiž většinou pod pojmem 'pomoc' představovali něco jiného než on.

Zvláště bylo, musel si Davey neochotně připustit, že to vypadalo, že mu ten hmyz skutečně pomáhá. Z rad svého otce si jich pamatoval jen pár a jedna z nich byla, že si nekálíme do vlastního hnízda. Tento hmyz toto pravidlo dodržoval vskutku obdivuhodně. Daveymu se představa, že v něm všichni ti brouci jsou, pořád nijak zvláště nelíbila. Věděl, že ho jeho prvotní pocit zneuctění už nikdy neopustí. Nikdy ne úplně. Přesto si však uvědomoval, že se s ním naučil žít. Nebo alespoň dál fungovat jako člověk.

A pak - seru na to, říkal si každý den minimálně desetkrát. Takhle ve formě jsem ještě nikdy nebyl.

To byla pravda. To musel uznat. Po fyzické stránce mu v životě nebylo líp. Hmyz si udržoval svůj organický stroj, ve kterém bydlel, v dokonalém pořádku. Davey se už ani jednou nenachladil. Jeho alergie byly tytam. Řehoř mu řekl, že měl v játrech náděh na rakovinu a že už se o to postaral.

Budeš lít dlouhý a zdravý život, řekl Řehoř. *My už to zařídíme.* "Ale co z toho máte?" zeptal se ho Davey. Věděl, že v tom bude nějaký háček.

Máme kde bydlet. To by nám mělo na chvíli stačit.

"A potom?" Davey si nebyl jistý, jestli to chce doopravdy

vědět.

Tady budeme pořád. Neboj se, že bychom tě opustili. Ale naše společenství se musí rozvíjet. Takže začneme tvořit kolonie.

V tom bylo cosi děsivého. "A to znamená co?"

Pro tebe? Nic. My máme vlastní způsoby, jak získat nové teritorium.

To rozhodně měli. Na noc ve starém domě v Novém Mexiku si Davey pamatoval dobře. Víckrát se už těch, které ve svém těle hostil, na jejich plány neptal.

Hmyz Daveymu sehnal novou práci. Dokonce ho naučil, jak by se měl oblékat. Samozřejmě ne přímo. Řehoř Daveymu oznámil, že mu vylepšil přísun kyslíčené krve do mozku. Teď jako by se Davey dokázal na všechno lépe soustředit. Princip počítačových programů, který mu předtím připadal tak zmatený a nepochopitelný, se mu najednou zdál naprosto jasný. Řehoř mu dával neocenitelné rady. Díky němu si začal Davey všimnout úspěšnějších lidí kolem sebe i toho, jak se oblékají. Když si procházel nabídku volných míst v novinách, byl to Řehoř, kdo mu navrhl, aby se zúčastnil konkurzu u společnosti DynInfo. Když šel Davey na pohovor, Řehoř mu radil. Chvilí poté, co mu předseda přijímací komise řekl, že mu dá DynInfo vědět, ale přitom mu naznačil, že má místo víceméně v kapse, stál Davey na toaletách a zíral na svůj odraz v zrcadle. Muž, kterého v něm viděl, už dávno nebyl ten, koho znal. Opatrně však připouštěl, že se mu změny líbí.

To máme radost, řekl Řehoř.

Uplynulo deset měsíců. Davey dostal dvakrát přidáno. To se u DynInfu nepoštěstilo z pracovníků přijatých na zkušební dobu nikomu. Přestěhoval se do lepšího bytu, pořídil si slušné šaty a koupil si čtyřdveřový Nissan. Začal chodit do večerních kurzů vzdělávání dospělých.

Tam potkal Lyndu Wendigerovou.

Poprvé si jí všiml proto, že měla příjmení v abecedě tak blízko k jeho. Ani ne za vteřinu se podíval znovu a pak už z ní pohled nespustil. I on jí padl do oka. Podívala se na něj a usmála se a on okamžitě stočil pohled jinam.

O přestávce kurzu programování si ho našla, takže se sešli ve vestibulu u automatu na kávu.

"Takže," řekla. "Mám dojem, že děláme pro stejnou společnost." Oba dva skutečně pracovali v DynInfu. Lynda působila už skoro rok ve vedení společnosti. Přestěhovala se do Silicon Valley East v New Jersey z Los Alamos. Její rodina byla do výzkumného vzorku společnosti v Novém Mexiku přesunutá jako jedna z prvních, když se ke konci druhé světové války projekt Manhattan zaměřil na západ.

Davey ji poslouchal, ale její životní osudy ve skutečnosti neslyšel. Slyšel její krásný hlas. Byl tak melodický.

Dýchej pravidelně, ozval se v jeho nitru Řehoř. Pomůžeme ti potlačit sekreci hormonů.

Daveymu přišlo, že nechce, aby mu někdo potlačoval hormony.

Uklidni se, řekl Řehoř.

Davey se však uklidnit nemohl. Hleděl na Lyndiny zrzavé vlasy a na zelené oči. Poslouchal její hlas, i když už dávno nemluvila, a přemýšlel, jak je možné, že se zamiloval. Ještě nikdy se mu to nestalo. Nikdy.

Lynda se na něj podívala. "Stalo se něco?" Ale kdepak. Dokonce to ani nedokázal vyslovit nahlas. Mlčky zavrtěl hlavou.

Žena se usmála. "To je dobře. To jsem ráda." Na chvíli se odmlčela. "Co takhle někdy něco podniknout? Třeba zajít na večeři nebo do kina?"

Tentokrát Davey přikývl. Ano. Tisíckrát ano.

"Výborně," řekla Lynda. "Já jsem věděla, že se mi budete líbit. Už se na to těším."

A tak to začalo.

A takhle to skončilo.

Námluvy - jak jejich vztah v duchu nazýval Davey - trvaly několik

měsíců. Vzal Lyndu do všech možných exotických restaurací, o kterých ani neměl tušení, že vůbec existují. Bral ji na filmy, napřed na premiéry a pak na klasiku. Učil se poslouchat vážnou hudbu nejdřív z kompilačních kompaktních disků a potom tím, že chodil na koncerty, které mu Lynda doporučila. Bylo jim spolu dobře. To věděl Davey určitě. Lynda mu to řekla. Miloval ji, a tak jí věřil.

Začal se hádat s Řehořem. Hmyz viděl jejich vztah černě. Vyjadřoval se o přátelství, které začalo mezi dvěma lidmi vznikat, skepticky.

Vždyť ji přece nepotřebuješ, namítal Řehoř. Máš nás.

"Já vím," odpovídal Davey, "a taky si toho vážím. Ale Lyndu nejspíš miluju. A chci být s ní."

Evidentně ti budeme muset trochu zasáhnout do endokrinního systému a provést další nezbytné úpravy.

"Ne," řekl Davey. "To by stejně nepomohlo. To ti můžu říct rovnou."

Mluvčí hmyzu to tedy zkusil jinak. *Prostě na to ještě není ta správná doba. Ještě nejsme na další kolonizaci připravení.*

Daveymu se zvedl žaludek. "Tak to v žádném případě. Lynda vám kolonii dělat nebude. Na to zapomeň."

Vždyť by to bylo naprosto logické. Bylo by to jako ta vaše láska a dokonce ještě silnější a intimnější.

"Ne!"

Ucítil cosi, co snad mohl být povzdech. *Vždyť my tě milujeme taky, chápeš?*

K tomuto rozhovoru se vraceli i při dalších příležitostech. Hmyz se začal opírat o logické argumenty. *Se dvěma koloniemi bychom se mohli začít množit geometrickou řadou.*

"To mě nezajímá," opáčil Davey.

Je to prostě v nás.

"Tak to potlačte."

Ted' už je to i v tobě.

Davey se však obměkčit nedal. "Kolonii si z ní neuděláte. Neuděláte s ní vůbec nic."

A tak to šlo pořád dál.

Lynda si zřejmě na Daveym ničeho nevšimla. Vypadalo to, že si užívá každý okamžik, který mohla strávit v jeho společnosti. Jednou v sobotu zašli na festival sci-fi filmů v Princetonu. Proseděli v kině tři filmy za sebou - Oni!, Tarantule a Královna monster. Potom si jako obvykle dali svou pozdní kávu a povídali si. Davey si všiml, že ho to, že se všechny tři filmy odehrávaly v Novém Mexiku, poněkud podráždilo.

Lynda zase tvrdila, že na ni ze všech tří filmů dýchla nostalgia. "Byl jsi někdy v Novém Mexiku na delší dobu?" zeptala se, když si míchala smetanu do kávy, a pak se decentně napila.

"Chvilku." Dál to nerozváděl.

"Nové Mexiko je zvláštní," prohodila Lynda. "Mně se líbí, jak se tam prolíná starý západ a novodobé technologie." Přidala si do kávy cukr. "Víš co? Víc lidí, než bys myslel, by dalo ruku do ohně za to, že ty filmy, co jsme viděli dneska, jsou spíš dokumenty než sci-fi."

"Fakt?" řekl Davey trochu nevraživě.

Přikývla. "Od projektů Los Alamos a Trinity se říká, že tam to záření udělalo s flórou a s faunou docela zvláštní věci."

Daveyho najednou napadlo, jestli si na něm Lynda něčeho nevšimla nebo jestli náhodou neví něco o tom, co se v něm ukrývá.

Nech toho, řekl Řehoř. Jak by to mohla asi tak vědět?

Davey nechal hmyz, aby mu pomohl pravidelně dýchat a uklidnil mu divoce bušící srdce. "Na horory se to docela hodí," řekl.

Pokrčila rameny. "Así jo. To asi vědí všichni." Chvilí se zdálo, jako by nad něčím přemýšlela. Vypadala, že ji něco tíží.

"Co se děje?" zeptal se.

"Jen to zamlouvám," řekla Lynda.

Tázavě se na ni podíval.

"Je mi s tebou dobře."

"Mně taky," řekl s láskou v hlase.

"Všechno se musí rozvíjet."

Davey si nebyl jist, že ví, kam tím míří.

Lynda se natáhla přes stůl a vzala jeho ruku do svých dlaní. Dotýkala se ho zlehka a měla dlaně suché a velice teplé. "Už je to několik měsíců, co takhle spolu jsme," řekla. "Ještě jsi mi ani jednou nedal pusu." Na chvíli se odmlčela. "Ani jsi neudělal nic jiného."

Davey v jejím hlase postřehl otázku. "Já totiž...", začal a pak se hned zarazil, protože si byl jistý, že se zajímke nebo zakoktá nebo nějak jinak pokazí to, co chtěl říci. "Já tě strašně miluju a ještě nikdy jsem...", jeho slova se ztratila v tichu.

"Tak tys ještě nikdy," usmála se přívětivě Lynda. "To je tak strašně krásný." Ve tváři se jí objevilo cosi, co tam Davey ještě nikdy neviděl. "Chci, abys se mnou šel dneska domů. Chci se s tebou milovat."

Ano, odpověděl v duchu Davey. "Ano," řekl nahlas.

Ne, řekl Řehoř.

"To bych hrozně moc chtěl," řekl Davey.

"Tak jdeme," řekla Lynda. Začala si oblékat kabát. "Už je dost hodin."

Davey si ani nepamatoval, jak došel k parkovišti a jak nastartoval Nissan. Celou cestu k Lyndě se v duchu hádal s Řehořem. Prosím, říkal v duchu. Nebraň mi v tom. Já ji miluju. Já ji chci.

My taky, řekl Řehoř, ale ještě k tomu není vhodná doba.

Kohokoliv jiného, řekl v duchu Davey. Stačí říct, koho. Jen mě s ní nech o samotě. Jak myslíš, řekl Řehoř. Davey ucítil, že jaksi pobaveně rezignoval. Tak do toho. My chceme jen tvoje dobro. Pak se odmlčel.

Co? Ptal se v duchu Davey. Co je? Nic. Jen - ne, nic. Ty se něčeho bojíš. Co se děje? Ne, ničeho se nebojím. Vůbec ničeho. Rozhovor se přerušil pro Daveyho nezvyklým způsobem. My teď musíme přemýšlet, řekl Řehoř. Tak si posluž. Už tě nebudeme rušit.

Lyndin byt byl vkusně zařízený a uklizený. Lynda zamkla bezpečnostní zámek a šla na záchod. Když se vrátila, ani mu byt neukázala. Přitiskla se k němu a políbila ho. Davey vnímal tmavé závěsy a dřevěný nábytek jen velice vzdáleně. Pak ji držel v náručí, ona tiskla své rty na jeho a on cítil, jak ho po celém tele zaplavuje horko. Po chvíli řekla: "Pojď, půjdeme do postele." Vzala ho za ruku a on šel za ní. Měla širokou postel. "Máš rád vodní postele?" zeptala se ho. "Jasně," řekl Davey. Nechal ji, ať mu pomůže z košile, a pak ji začal rozepínat tu spoustu knoflíků, které měla na bílé halence. Konečně byli v posteli pod hebkými přikrývkami. Lynda mu pomáhala. Napřed se na něj posadila, a když začal přirážet, uklidňovala ho.

"Jen klid," řekla. "Máme moře času."

A taky měli. Po chvíli se Lynda roztřásla, zavzdychala a pak se usmála. Přetáhla ho na sebe, zkřížila mu nohy za zády a pevně ho k sobě přitiskla. "To je ono," šeptala pořád dokola. "To je ono."

Davey věděl, že to dlouho nevydrží - na to byl moc vzrušený. Řekl jí to. Otevřela oči a upřela na něj nepřítomný pohled.

"Teď!" řekl. "Už -"

"Teď," odpověděla mu Lynda. Sevřela ho rukama i nohama ještě pevněji. Usmála se, rty se jí rozestoupily a ve světle jediné svíčky, kterou zapálila, ještě než začali, se jí zaleskl vlhký jazyk. Davey, řekl Řehoř.

"Drž hubu!" vykřikl Davey a vzápětí si uvědomil, že to bylo nahlas. Uviděl, jak Lynda vytřeštila zelené oči. Nemohl si pomoci. "Držte už hubu, všichni!" Pozor, Davey! Už víme, jak -

"Držte hubu, držte hubu!" Ucítil v penisu, kterým byl hluboko v ní, první stahy a poznal, že se blíží vyvrcholení. Ne! Davey!

rozlehl se v jeho nitru výkřik. Davey však hlas, který mu zněl v hlavě, neposlouchal. "Lyndo!" vykřikl. "Já tě miluju."

Měla ústa dokořán otevřená a taky něco řekla, ale on tomu nerozuměl. Pak spatřil cosi temného, jak se jí převaluje v ústech a jak se jí to dere z krku ven. Cítil, jak se jí cosi hýbe v pochvě. "Lyndo! Já tě -" A pak už bylo pozdě.

Snažil se od ní odtáhnout, ale svírala ho rukama i nohama pevně, jako by je měla ze železa.

Řehoř zakřičel poslední zoufalé slovo: *Pavouci!*

přeložil Tomáš Richtr ilustroval Ivo Spasov